

fyldte de opstillede betingelser i §§ 206 og 210. Hensynet til modtageren skyldes, at denne har disponeret i tillid til retmæssigheden af de foreliggende forhold. En tilsidesættelse af dispositionen vil kunne påføre modtageren upåregnelige økonomiske konsekvenser i tilfælde af, at dispositionen ikke vil kunne opretholdes.

Til § 216

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af de allerede gældende bestemmelser i aktieselskabslovens § 126 a og anpartsselskabslovens § 59. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer foruden en tilpasning til 1. selskabsdirektivs (68/151/EØF) artikel 3, stk. 5, hvorefter at retsvirkningen alene indtræder ved registrering og ikke ved selve vedtagelsen.

Erfaringerne siden indførelsen i anpartsselskabsloven i 1996 har vist, at denne erklæringsopløsning dækker et behov for en simpel afvikling af selskaber, hvor de økonomiske forhold tillader det. Denne opløsningsmodel blev i 2006 udvidet til også at kunne finde anvendelse i aktieselskaber.

I henhold til forslaget opløses selskaber ved erklæring fra samtlige kapitalejere. Den afgørende betingelse for at anvende denne opløsningsmulighed er, at samtlige kapitalejere erklærer over for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at al gæld er betalt, jf. det foreslåede *stk. 1*. Den formelle betingelse er således registreringen i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Selskabets ejerkreds kan selv foretage en realisering af aktiver og afvikle udestående gældsforpligtelser, mod at de overfor Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afgiver en erklæring om, at al forfalden og uforfalden gæld er betalt, og at selskabet er opløst. Erklæringen skal underskrives af samtlige kapitalejere på tidspunktet for erklæringens afgivelse. Selskabet er formelt ophørt med at eksistere i perioden fra afgivelse af opløsningserklæringen og frem til registreringen i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. I den mellemliggende periode eksisterer selskabet ikke juridisk og vil som konsekvens heraf eksempelvis ikke kunne modtage arv. Såfremt erklæringen ikke registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, eksisterer selskabet upåagtet og beslutningen om opløsning mister sin betydning i relation til selskabet.

For at modvirke misbrug og forhindre, at der opstår uafklarede mellemværender i forbindelse med afregning af skatter og afgifter, fremgår det af det foreslåede *stk. 2*, at erklæringen skal være modtaget i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen 2 uger efter underskrivelsen. Aktionærernes erklæring skal desuden vedlægges en erklæring fra SKAT om, at der ikke forelig-

ger skatte- og afgiftskrav mod selskabet, jf. forslaget til *stk. 2, 2. pkt.* Erhvervs- og selskabsstyrelsen anbefaler i praksis for at tage højde for SKAT's eventuelle sagsbehandlingstid, at spørgsmålet om skattekvittance har været drøftet med SKAT inden kapitalejerne træffer beslutning om opløsning og udarbejder erklæringen.

Den gældende bestemmelses ordlyd har i praksis givet anledning til tvivl om, hvorvidt selskabet betragtes som opløst på tidspunktet for erklæringens underskrivelse eller på registreringstidspunktet. Det fremgår af 1. selskabsdirektivs artikel 3, stk. 5, at dokumenter og oplysninger først kan påberåbes overfor tredjemand efter offentliggørelse af oplysningen.

Med henblik på at afklare denne tvivl er det i den foreslåede bestemmelses *stk. 3* præciseret, at opløsningen først får virkning over for tredjemand fra tidspunktet for registrering i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

Kravet om, at der skal være en erklæring fra samtlige kapitalejere med navn og adresse, indebærer, at hvis der er tale om et stort aktieselskab med mange aktionærer, herunder udenlandske, vil reglen i sig selv medføre en begrænsning for, hvornår opløsningsmetoden kan anvendes. Tilsvarende gør sig gældende, hvis et aktieselskab har ihænde have aktier, hvor aktionærernes navne ikke kendes af selskabet.

Efter straffeloven kan afgivelse af en urigtig erklæring over for offentlige myndigheder, herunder Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, straffes med bøde eller fængsel. Dette medfører således et personligt straffesvar for de selskabsdeltagere som eventuelt måtte vide, at der foreligger gæld, som ikke er betalt, eller som ved underskrivelsen er klar over, at ikke alle selskabsdeltagere underskriver på erklæringen.

Det fremgår af *stk. 4*, at alle kapitalejere hæfter på tidspunktet for erklæringens underskrift, hvis det måtte vise sig, at der alligevel foreligger uafklarede forpligtelser vedrørende selskabet. Den personlige hæftelse gælder således også for f.eks. skatte- og afgiftskrav, der konstateres efter erklæringens afgivelse, blandt andet som følge af ændring i skatteansættelsen.

Dette er dels med til at sikre, at kreditorer og andre rettighedshaveres retsstilling ikke forringes som følge af den simple afvikling, og dels at alle kapitalejere skal være enige om afviklingsformen. Der er tale om en erklæring afgivet over for offentlig myndighed og således omfattet af straffelovens § 296, stk. 1, nr. 2.

Er der usikkerhed om et bestående krav, bør der hensættes et beløb til dækning af dette eventuelle krav, eller på anden måde træffes foranstaltninger til imødegåelse af dette.